

Sygn. akt III Ca 1138/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Andrzej Dyrda

Sędzia SR (del.) Marcin Rak

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa N. U.

przeciwko S. U.

o alimenty

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 16 maja 2014 r., sygn. akt V RC 630/13

1. **oddala apelację;**
2. **nie obciąża powódki kosztami postępowania odwoławczego;**
3. **odstępuje od obciążania powódki nieuiszczonymi kosztami postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Marcin Rak SSO Leszek Dąbek SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 1138/14

UZASADNIENIE

Powódka N. U. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanego S. U. alimentów w kwotach po 1.000 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 01 2011r. płatnych z góry do dnia 15-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że mieszka wspólnie z matką w Niemczech i kontynuuje naukę w pierwszej klasie szkoły średniej. . Pozwany jest jej ojcem, nie utrzymuje z nią kontaktu i nie partycypuje w jej kosztach utrzymania.

Pozwany S. U. wnosił o oddalenie powództwa ponad kwotę 150 zł miesięcznie oraz o wzajemne zniesienie kosztów postępowania pomiędzy stronami. Zarzucał, że od czasu wyjazdu do Niemiec matka powódki uniemożliwiła mu kontakt

z córką. Liczy 72 lata, jest inwalidą drugiej grupy ogólnego stanu zdrowia oraz trzeciej grupy w zakresie narządu słuchu co uniemożliwia mu podjęcia dodatkowego zatrudnienia i utrzymuje się z renty i emerytury w łącznej kwocie 2.166,74 zł., przez co nie jest w stanie płacić dochodzonych alimentów.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 16 05 2014r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki alimenty w kwotach po 200 zł miesięcznie płatne do dnia 15-go każdego miesiąca poczynając od 23 10 2013r. z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w płatności którejkolwiek z rat, oddalił powództwo w pozostałej części, wyrokowi w zakresie zasądzającym alimenty nadał rygor natychmiastowej wykonalności

i odstąpił od obciążania stron kosztami procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 133 § 1 i art. 135 § 1 k.r.o. Stwierdził, że powódka nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, gdyż kontynuuje naukę w gimnazjum, przez co podnosi swoje kwalifikacje zawodowe. Jej usprawiedliwione koszty utrzymania wynoszą około 630 euro miesięcznie oraz że – uwzględniając miesięczny koszt utrzymania powódki i wysokość zasiłku rodzinnego – niezaspokojone jej potrzeby kształtują się na poziomie około 450 euro miesięcznie. Wskazał, że możliwości zarobkowe pozwanego wyznaczają otrzymywane przez niego świadczenia emerytalno – rentowego w wysokości 2.166 zł miesięcznie. Uwzględnił jego konieczne koszty utrzymania w kwocie 1.970 zł i ocenił, że jest on w staniełożyć na utrzymanie powódki alimenty w kwotach po 200 zł miesięcznie od dnia wytoczenia powództwa. Oddalając powództwo za okres przed wniesieniem pozwu uznał, że zgodnie z zeznaniami powódka i jej matka potrzeby powódki zostały w tym okresie zaspokojone bez potrzeby zaciągnięcia na ten cel zobowiązań. O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 333 § 1 k.p.c., a o kosztach procesu na mocy art. 102 k.p.c., mając na uwadze trudną sytuację materialną obu stron.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka N. U.** w części oddalającej powództwo co do kwoty 800 zł miesięcznie wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 10 2013r. oraz w części orzekającej o kosztach postępowania. Powódka wnosil o zmianę orzeczenia w zaskarżonej części przez zasądzenie na jej rzecz od pozwanego alimentów nadto w kwocie 800 zł miesięcznie płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca poczynając od dnia 23 10 2013r. wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat i zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów postępowania odwoławczego bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Zarzucała, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo procesowe, regulacje :

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające na nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na ocenę mocy i wiarygodności dowodu z przesłuchania pozwanego a mianowicie na nieuwzględnieniu stanowiska powódki zawartego w piśmie złożonym wobec odpowiedzi pozwanego na pozew i zawarte w nim wnioski dowodowe,

- art. 230 k.p.c. polegające na przyjęciu, że wysokość kosztów utrzymania pozwanego została przyznana przez powódkę w sposób konkludentny wobec niekwestionowania tychże kosztów w toku procesu, podczas gdy całokształt sprawy wskazuje, że po zapoznaniu się z odpowiedzią na pozew na rozprawie, powódka kwestionowała wszystkie twierdzenia pozwanego w zakresie jego kosztów utrzymania oraz wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego na te okoliczności,

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegające na przyjęciu, że pozwany wywiązał się

z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodził skutki prawne, a mianowicie z obowiązku wykazania kosztów utrzymania, podczas gdy pozwany nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających jego zeznania w charakterze strony które to naruszenia skutkowały błędnym ustaleniem, że zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki alimentów w wysokości po 200 zł miesięcznie w pełni odpowiada usprawiedliwionym potrzebom powódki oraz zarobkowym i majątkowym możliwościom pozwanego, podczas gdy z całokształtu okoliczności sprawy, a zwłaszcza z zeznań świadka M. M. oraz z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu sądowym wynika, że alimenty w

wysokości zasądzonej przez Sąd pierwszej instancji nie odpowiadają w pełni usprawiedliwionym potrzebom powódki zaś pozwany nie wykazał należyście ponoszonych przez niego kosztów utrzymania rzutuujących na prawidłowe ustalenie jego możliwości zarobkowych i majątkowych a tym samym zakres obowiązku alimentacyjnego.

W odpowiedzi na apelację **pozwany S. U.** wniósł o jej oddalenie oraz i nieobciążanie stron kosztami procesu, twierdząc że orzeczenie Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powódki, przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia regulacje prawne zawarte w art. art. 133 § 1 i 135 § 1 i 2 k.r.o. a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia nie były kwestionowane w apelacji, z wyjątkiem ustalenia dotyczącego kosztów utrzymania pozwanego.

W niekwestionowanej części dotyczą one faktów bezspornych pomiędzy stronami, bądź też mają swoją podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w tym zakresie jest logiczny i wzajemnie spójny, zaś informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają i jako takie są w pełni wiarygodne.

Wbrew zarzutom apelacji przy konstruowaniu podstawy faktycznej orzeczenia nie naruszono wskazanych w apelacji regulacji prawa procesowego.

W materiale sprawy Sąd pierwszej instancji trafnie ustalił, że górny pułap możliwości zarobkowych pozwanego S. U. stanowią otrzymywane przez niego świadczenia emerytalno – rentowe w kwocie 2.166,74 zł. Z uwagi na wiek pozwanego i liczne schorzenia na jakie cierpi, to pobierając świadczenie emerytalno – rentowe pozwany wyczerpuje w pełni swoje możliwości zarobkowe i nie może podjąć dodatkowego zajęcia.

Koszty utrzymania pozwanego zostały ustalone na podstawie jego zeznań złożonych na rozprawie, które są w pełni wiarygodne i nie były kwestionowane przez powódkę. Na koszty te składają się: 437 zł miesięcznie – czynsz, 600-770 zł co dwa miesiące – prąd w okresie grzewczym i 460 zł co dwa miesiące – prąd poza okresem grzewczym, 400-500 zł miesięcznie – leki (pozwany leczy się na jaskrę, schorzenia prostaty, serca), 500 zł miesięcznie – wyżywienie, ok. 150 zł – odzież, 30-40 zł miesięcznie – środki czystości, 70 zł miesięcznie – internet i telefon, 65 zł – bilet miesięczny (k. 93-94). Podane przez pozwanego koszty utrzymania odpowiadają doświadczeniu życiowym i jego zeznania należy uznać za w pełni wiarygodne.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest w zasadzie prawidłowa.

Pozwany jest ojcem powódki, która z powodu kontynuowania nauki i zdobywania kwalifikacji zawodowych nie jest w stanie samodzielnie się utrzymywać i z mocy art. 133 § 1 k.r.o. ciąży na nim obowiązek jej alimentacji.

Małoletnia mieszka wspólnie z matką w Niemczech, a jej matka w znacznym zakresie realizuje swój obowiązek alimentacyjny przez zapewnienie powódce mieszkania oraz osobiste starania o jej utrzymanie i wychowanie.

Dlatego na pozwanym ciąży obowiązek zapewnienia powódce pozostałych materialnych środków utrzymania, z tym jednak, że zakres jego obowiązku wyznacza regulacja art. 135 § 1 k.r.o. stosownie do której zobowiązany on jest łożyć środki utrzymania odpowiadające usprawiedliwionym potrzebom powódki i swoim możliwością zarobkowym.

Pozwany utrzymuje się ze świadczeń rentowo-emerytalnych w wysokości 2.166,74 netto miesięcznie. Liczy 74 lata jest inwalidą i ze względu na swój wiek

oraz stan zdrowia nie jest w stanie uzyskiwać dodatkowych dochodów. Jego koszty utrzymania wynoszą 1.970zł i biorąc pod uwagę, że mieszka sam i samodzielnie ponosi koszty mieszkania oraz że znaczną część swych dochodów przeznacza na zakup lekarstw, nie są one w żaden sposób zawyżone.

Po ich odliczeniu od uzyskiwanych dochodów pozostaje mu kwota około 200zł (196,74zł)

Nie kwestionując zatem w żaden sposób wskazanych przez powódkę kosztów jej utrzymania, pozwany nie jest zatem w stanie łożyć jej utrzymanie ponad kwotę 200zł miesięcznie.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku, co czyni apelację bezzasadną i prowadziło do jej oddalenia.

Reasumując, zaskarżone wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację powódki jako bezzasadną oddalono w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy regulacji art. 102 k.p.c. biorąc pod uwagę sytuację rodzinną i materialną powódki.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Leszek Dąbek SSO Andrzej Dyrda